

BİR SİYASİNİN HİKÂYESİ

A. Ensar Can

 epsilon®

*Beni ben yapan babam ve kaderin cilvesiyle bir araya gelmiş,
siyah giyinen beş adama...*

“Günler gelip geçer, anlamazsın bile takvimin hangi yaprağında olduğunu. Hayat, kurallar ve ayrıcalıklar koyar önüne; fark etmezsin bile hangi kadere kurban olduğunu. Hayat, o kadar geniş ve başkalaştırılmış bir kavram oldu ki günümüzde, her an sınıdığını sanırsın. Oysa seni sınananın aslında hayatın değil, sana o hayatı veren Yaradan’ın olduğunu kavrayamazsın. O kadar çok sınıdım ki, kaçından galip çıktım sayamadım. Kadere iman etmiş insanların kaderidir sınanmak. Canınla canınınla, sevdiğinle ve sevdiceğinle sınanırsın çoğu zaman. ‘Neden ben?’ deme, sorma ya da sorgulama şansın olmaz. Zaten içinde bulunduğun sınav; isyan edip etmeme sınavındır; senin, benim, bizim...”

*Bu kitabın sonunda hayatınızda doğru bildiğiniz yanışları
doğruya çevirmeye, yapamasanız da çabalamanız dileğiyle...*

*Varsın ellerin, ellerimde olmasın; yeter ki yüreklerimiz daima
Aşk'la kalsın...*

1. BÖLÜM

Beklenmedik Bir Anda

Hayat benimse eğer kimse karışamaz ve biliyorum ki herkesle dost olunmaz. Aşka gelince... Bir kere sevdim işte, bir daha işim olmaz...

Cemal Süreya

Büyük sınavlardan geçer insanoğlu.... Attığı her bir adımda karşılaşır yeni bir yol ayrımıyla ama kolay pes etmez kimileri. Tutunur hayata her şeyiyle. Bazen kendi idealleri için bazense sevdikleri için. Bir dilek tutar mesela. Tek gerçek görür o dileği. Bazıları sağlığı, mutluluğu, aşkı diler.... Bazıları ise aşkıyla sağlıklı ve mutlu olmayı. Ben de bu dileği dileyenlerden biriydim. Bir yaz günü ansızın yağan yağmur gibi başladı benim hayatım. Ardımda hiç hatırlamak istemediğim bir geçmiş, bir daha görmek istemediğim insanlar bıraktım. Uzaklaştım geçmişimden, hayatımdan, kendimden. Ama sonra beni ben yapanın geçmişim olduğuna karar verince geri döndüm... Buraya kadar uzun bir yol katettim. Daha uzun bir yolum var. Bu yolun da geçmişimden geçeceğini biliyorum. İnanır mısınız, aslında ben iyi bir insandım. Ben istemedim kötü olmayı ya da kötülük yapmayı

ama özellikle ilk zamanlar hiç geri dönüşü olmayacak olan bir hata yaptım. İnsanlara güvendim. Bir çift gözün beni nasıl değiştirdiğini anlatacağım aslında ben size. Nasıl kandırıldığımı, hayatımın içine işleyen intikam kavramını nasıl uyguladığımı... Benim anlatmaya cesaretim var... Peki ya sizin dinlemeye cesaretiniz var mı?

O güne kadar ne parlak bir yaşamım oldu, ne bir arkadaşım, ne sevdiğim... Son söylediğim bu akşam değişmek üzereydi. Sonbahar akşamlarının derin yalnızlığında ve savunmasızlığında boğulurken tanıdığım bir çift gözün sahibiydi o. Hiç unutmam o akşamı, hiç buruşturmam bizi anlatan takvim yapraklarını...

14 Kasım 2013

Yarı açık pencereden esen rüzgârın tenime değmesiyle açtım gözlerimi. Okuldan geldiğimde kendimi doğruca yatağa bırakmıştım. Önceki gece fazla uyuyamadığımdan o açığı gün içinde uyuyarak kapatmaya çalıştım. Yatakta dönerken pencereden hafif hafif esen rüzgâr bana bir şey anlatmak ister gibiydi sanki. Ne olduğunu düşünürken kalbim fısıldadı aklıma... Bugün içimde bir his... Hava güzel, uykumu aldım... Mutluyum bugün. Uzun zamandır böyle hissetmiyordum kendimi. Yatağımdan kalktım. Saat beşi çeyrek geçiyordu. Bizimkiler evde yoktu. Bunu dışarı çıkararak değerlendirmek istedim. Okuldan birkaç arkadaşına mesaj atıp, buluşmayı teklif ettim. Gezmeyi çok sevdikleri için kabul ettirmek zor olmadı. Normalde sınav zamanı gezmeyi tercih etmezdim. Finallerin bitmesine az kalmıştı ve bugün evde durmak istemiyordum. Giysilerimin olduğu dolaba yöneldim ve kapağı açtım. Sıradan arkadaş buluşması olmasına rağmen giyimime özen gösterdim. Hazırlandıktan sonra evden çıktım.

İçime işleyen rüzgâra karşı yürüyordum. Hava kararmıştı. Güneş tepelerdeki ağaçların üzerinden çekileli çok olmuştu. Gördüğüm ağaçların neredeyse hepsi mevsime uyum sağlamak amacıyla soyunmuştu. Tüm yapraklar sahipsizcesine oradan oraya savruluyordu. Bunu fark eden rüzgâr güç gösterisine devam ediyordu. Bunu yaparken gelen hazana hoş geldin demeyi ihmal etmiyordu. Hazan hüzünlendirirdi beni her seferinde. Yaprakların ağaçlarından ayrılışları, yerlere savruluşları... Yaprak yerinde güzeldi.

Sahildeki bir kafede buluşacaktık. Yönümü sahil yoluna çevirirken cebimin titrediğini hissettim. Mesaj atan yakın arkadaşlarımdan biri olan Metin'di.

“Acil Deepside’a gel. Para lazım.”

Gelen mesajla sahile çevirdiğim dümenimi metrobüs durağına döndürdüm. Yanıma ne olur ne olmaz diye biraz fazla para almam işime yaramıştı. Metin için son günlerde endişeleniyordum. Tehlikeli işlere bulaşıyordu ve birkaç kez bu yüzden kavga etmiştik. Mesajıyla içime bir kuşku düşmüştü.

Çok geçmeden gelmişim durağa. Akbil’ime para yüklemek için gişeye yöneldiğimde çok uzun bir kuyrukla karşılaştım. Bu kuyruğu bekleyemezdim. Alenen kaynak yaptım. Kimsenin fark etmediğini sanıyordum ki hayatım boyunca bu kulakların işittiği en güzel sesi duydum...

“Ne yapıyorsun sen be?”

Duyduğum cümle hoş değildi belki ama ses... Bu güzel sesin sahibini öğrenmek için yavaşça arkama döndüğümde karşımda gördüğüm kız... Rüzgârın savurduğu saçlarını toparlamaya çalışıyordu. Keşke toplamaya çalışmasaydı. Savrulan saçlarını zapt etmeye çalışması o kadar tatlıydı ki içimde neşeli, kısa bir gülümseme oldu. Konuşurken ne denli kızgın olduğunu belli eden, melek yüzlü, bakışlarıyla beni esir alabilecek kadar derin bakan bir kızdı. Dilim lal olmuştu... İkimiz sussak da onun gözleri konuşuyordu.

“Sana diyorum, dilini mi yuttun?”

O, bu soruyu sorarken ben hâlâ onun güzelliğinin sarhoşluğundaydım. Kömür karası gözleri, sinirlendiğinde kasılan yanaklarında oluşan iki küçük çukur vardı. Gökyüzünden önüme inen bir melek gibiydi. Yüzüme çarpan bir yağmur damlası gibi dokundu içime masumiyet akan gözleri. O gözlerindeki sınır sanırım artık cevap vermem gerektiğini anlatıyordu.

“Kusura bakmayın.”

“Lütfen geçer misiniz sıranın sonuna?”

“Geçmez miyim?” derken gözlerimin içinin güldüğünü hissettim. Sıranın en sonuna geçtim ama yine o sırayı bekleyemedim. Beklersem eğer, o benden önce gidecekti. Sağımda bulunan Akbil dolmuş makinesine yöneldim ve işimi hallettim. O esnada henüz ismini bilmediğim kız turnikelere doğru geliyordu. Akbil’ini okuttu ve geçti. Hemen arkasında da ben vardım. Küçük bir tebessümle izliyordum onu. Dışarıdan fark edilmesi biraz zordu.

Tenine değen rüzgârla birlikte titremeye başlayınca sırtındaki hırkasına daha sıkı sarındı. Gamzeli yanakları soğuktan kıpkırmızı olmuştu. O an üstümdeki kabanı çıkartıp bedenine sıkıca sarmak istedim. Ben üşümezdim çünkü onun kömür karası gözleri beni şimdiden ısıtmaya başlamıştı. O sırada beklediğimiz metrobüs geldi. O, binmek için hazırlanırken hemen arkasında da ben vardım. Metrobüs durdu ve kapılarını açtı. İçerde boş olan tek koltuğu kapmak için yolcular seferber oluyordu. Gözlerim onun üstündeyken nasıl olduğunu anlayamadığım bir şekilde önümdeki yaşlı teyzenin boş koltuğa doğru ilerlemeye çalıştığını fark ettim. Teyzenin yavaşlığı onun benden biraz daha uzaklaşmasına ve gözümden kaybolmasına neden oluyordu. Sabırsızlığım ağır bastığında teyzenin kolundan tutarak hızlı bir şekilde koltuğa oturmasına yardımcı oldum. Çevremdekilerin garip bakışları ve teyzenin şaşkınlıkla ağzından kaçan küçük çığlığı bunun tam tersini söylüyordu. Önümdeki liseli erkek çocuğunu biraz kenara itip hızla ilerlemeye devam ettim.

Hayran olduğum güzellik tekrar görüş alanıma girdiğinde rahatladım. Yakınında bulunan erkekleri fark ettiğimde suratım düştü. İçimi kaplayan sinirle birlikte arka çaprazındaki adamı biraz iterek yerini ben kaptım. Ama bu onu biraz korkutmuş olmalı ki huzursuzca kımıldadı. Etrafı süzüp boş bir yer var mı diye aradı. Aradığını bulamayınca yüzü düştü ve bu benim gülümsememe neden oldu. Burnuma gelen hafif parfüm kokusunu çözememiştim. Zaten kadın parfümleriyle aram pek iyi değildi. Ama güzeldi, çok güzeldi...

Ben 'Acaba bu koku ne olabilir?' diye kendimi kaptırırken onu rahatsız ettiğimin farkında bile değildim. Suratımın tam ortasına yediğim çanta bunu fark etmeme neden oldu. Acı yüzünden ağzımdan kaçan boğuk ses ile onun sözü birbirine karıştı.

"Terbiyesiz!" Metrobüsün durmasıyla kapıya doğru ilerleyip indi. Ben burnumu elimle ovuştururken bana bakan şaşkın ve kızgın gözlerle birlikte daha fazla dayanamayıp, bir sonraki durakta indim. Bunu beklemediğim için herkes kadar ben de şaşkındım. Soğuk rüzgâr kendime gelmeme biraz yardımcı olmuştu. Yüzüme değen küçük su damlalarıyla kabanımın kapüşonunu taktım. Yağmur bastırmadan Metin'in yanında işimi bitirip eve dönmek istiyordum.

Gürültülü ve kalabalık caddelerin ardından ara bir sokağa sarpıp mekanın arka girişine doğru ilerledim. Metin ile birçok kez arka kapının önünde bulduğumuz için doğruca orayı seçmiştim. Çok geçmeden siyah kıyafetli, bir sağa bir sola volta atan Metin girdi görüş alanıma. Yanına doğru yaklaştıkça bedeninin titrediğini görebiliyordum. Omzuna dokunup geldiğimi belli etmek isterken korkup arkasını döndü ve elimi ittirdi. Kaşlarımı çattım bu hareketine. Yüzünün beyazlığına tezat gözlerinin altı mosmordu. Vücudu titriyor, bu yüzden iki dudağının arasındaki sigarayı sabit tutamıyordu. Sigarayı, İki parmağının arasına aldığı anda yine aynı sorunu yaşayınca son kez içine çekip yere fırlattı.

“Getirdin mi parayı?”

“Ne bu halin gerizekâli?”

“Kes soru sormayı! Cevap ver, getirdin mi parayı?”

“Getirdim de ne yapacaksın sen bu parayı? Doğruyu söyle bak, yoksa vermem.”

“Ver şu parayı!” dedikten sonra kabanımın ceplerine ellerini sokup, parayı aramaya başladı. Sert bir şekilde omuzlarından ittim. Ama o çoktan cebimdeki parayı eline geçirmiş, saymaya başlamıştı.

“Elli, yetmiş, seksen beş... Bu kadar mı? Daha çok lazım bana!” Ellerini yüzüne bastırıp gözlerini ovaladı. Siniri yatışmıyınca tek elini yumruk yaparak başına vurmaya başladı. Elini tutarak durdurdum.

“Ne yapıyorsun lan? Kendine gel yavaşak herif!”

“Siktir git, Sarper! Bittim lan ben!” Sırtını duvara yaslayıp yavaşça aşağıya bıraktı bedenini. Onun bu çaresiz hali tüm sinirimi alıp uçurmuştu. Elimini omzuna uzatıp ayağa kalkmasına yardım edecekken bir adam geldi. Metin, hızla ayağı kalkıp üstünü düzeltti. Korktuğunu belli etmemeye çalışıyordu ama ben anlamıştım. Stresten ellerinin üstünü kaşımaya başlamıştı. Üzerinde lacivert bir takım vardı. Ceketinin içindeki gömleğinin ilk iki düğmesini açmış, boynundaki altın kolyenin görünmesini sağlamıştı. Uzun kadife kabanını omuzlarına askı gibi asmıştı. O an Metin’i yakasından tutup zorla da olsa sürükleyerek götürmek istedim oradan. İçimde tuhaf bir his vardı. Adamda tehlike sinyalleri çalıyordu.

“Ne haber Metin?”

“İyidir ağabey, sen nasılsın?”

“Söyleyeceklerine göre değişir. İşim uzun, parayı ver de gideyim.”

“Ağabey, ben...” Aralarındaki konuşmaya göre Metin bu adamdan borç almıştı. Kimdi bu adam? Tefeci falan mıydı?

“Metin ne oluyor?” Adam dönüp beni, süzmeye başladı. Bakışlarında alay vardı. Daha sert bakmaya başladım.

“Sen karışma, Sarper!” Metin’in uyarısını duymadım bile. Kolundan tutup bir adım geriledim ve onu da kendimle beraber geriye çektim.

“Yürü gidiyoruz.”

“Dur bakalım delikanlı. Paramı vermeden nereye gidiyorsunuz?”

“Ne kadar borcu?” derken elim cebime gitmişti bile. Kalan son parayı da Metin’in elindekilerle birleştirip vermeyi planlıyordum. Cebimde yüz elli lira daha vardı. Yeteceğini umuyordum ama eğer yetmezse ikinci bir planım daha vardı. Tabana kuvvet koşmaktan başka bir şey gelmiyordu aklıma. Erkekliğin onda dokuzu kaçmaktı zaten.

“500 lira.”

Yuh Metin! Cebimde o kadar para taşısam sorun değildi. Metin, gözlerime yardım ister gibi bakıyordu. İkinci planı adama çaktırmadan nasıl anlatacaktım?

“Şimdi yanımızda o kadar yok.” Elimizdeki tüm parayı uzattım. Adam saydıktan sonra gülmeye başladı. “Daha sonra devamını getiririz.” Metin’e döndüm. “Gidelim.” Metin’in tepkisini beklemeden onu yakasından tuttuğum gibi sürüklemeye başladım. Metin hâlâ kendinde değildi. Sendeleyerek yürüyordu. Adam peşimize düşmesin diye hızlandırmak istediğimden onu çekerek koşmaya başladım. Deepside’dan uzaklaştığımızdan emin olunca yavaşladık. Çok yorulmuştum. Tek başıma koşmam bir şey değildi ama Metin... Soluklanmak için durduğumuzda iki binanın arasındaydık. Daracık bir yerdi. Güneş yavaş yavaş kendini belli ediyordu. Soluklandıktan sonra güneşten aldığımız enerji bizi rahatlatmıştı. Yürümeye devam ediyorduk.

“Nereye lan, daha hesabı kesmedik!”

Kulaklarımdan içeri giren bu kaba ses tonu az önceki adamın sesine benziyordu. Döndüğümde tıpkı filmlerdeki kötü adamları andıran bir tiple karşılaşmıştım. Az önceki adam pes etmeyecek gibi duruyordu. Ama ben de artık hakim olamıyordum sinirlerime.

“Vermiyoruz lan! Keyif bizim değil mi? Vermiyoruz!”

“Oh ne âlâ! Hem benden paket paket toz alın hem de parasını ödemeyin. Yok öyle dava! Ödeyeceksiniz bedelini!”

Toz.... Neden bahsettiğini anlamıyordum. Metin’e döndüm. Toz kelimesini duymasıyla başını yere eğdi ve ağzından kaçan küfürle adamın sözlerinin doğruluğunu tescil etti. Metin’in çevirdiği tehlikeli işi parçaları birleştirerek çözmüştüm. Ani sinirlenmeleri, psikolojik travmaları, yüzündeki solgunluk ve sürekli para bulma çabası.... Metin uyuşturucu bağımlısı olmuştu. Ve bu adam satıcıydı. O an öfkemden gözlerim kararmıştı.

“Eee yeter be!” dedi adam ve tabancasını çıkardı. O da toz bağımlısı olduğundan kendinde değildi. Elinde tuttuğu silahı Metin’e doğrultmuştu. Para için adam vurabilecek kadar karkersizdi. Metin ise başıma daha fazla iş açma olasılığını engellemek için namlunun ucundan kaçmayacak kadar cesurdu. Ben de onu koruyacak kadar bağlıydım. Öfkem ve bağlılığım birleştiğinde kendimi kaybetmişim. Adamın üstüne yürüdüm ve seri bir şekilde silah tutan elini sıkıca kavrayarak bacağına bir tekme attım. O yere düşerken silahı bende kalmıştı. Öfkeden kararan gözlerim, susan vicdanım beni körüklüyordu. Silahla suratına birkaç tane vurdum. Ağzının ve burnunun nasıl dağıldığını izlemek o an için aşırı keyif veriyordu.

“Bir daha yolumuza çıkma! Yoksa bedelini ödeyemezsin!” dedim ve sırtımı döndüm. Metin ile ilerlemeye başladık. Adam yerden kalktı ve bağırarak üstüme doğru koşmaya başladı. Aniden dönerek sert bir yumruk attım suratına. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki yumruktan sonra nasıl olduğunu anlamadan onu yerde, başını ise büyük bir taşın üstünde bulmuştum. Başından kanlar akıyordu. Ben olduğum yerde donup kalırken Metin ağır adımlarla yerdeki adama yaklaştı. Titrek eli yerde yatan adama uzanıyor, dokunamadan geri çekiliyordu. Bana bakıp yutkunduktan sonra cesaretini topladı ve adamın nabzını kontrol etti. Bir hışımla başını kaldırdığında yüzünde anlamını çözemediğim bir korku vardı.

“Ölmüş...”

Duyduğum şeye inanmak istemiyordum ama adam ölmüş-tü. Ben öldürmüştüm. Artık ben bir katildim. Hareket edemiyordum. Sadece öylece duruyordum. Küçük bombalar patlı-yordu içimde. Allahım, ben ne yaptım? Bütün geleceğim, bir itişme yüzünden mi solacaktı? Hapse mi girecektim? Metin beni kendime getirmek için yanıma gelmişti. Ne kadar seslense de tepki veremiyordum. Yüzümde hissettiğim yanma hissiyle tokat attığımı anladım. Ellerime bakıyordum. Bu eller... Bu eller birinin hayatına son vermişti. Kahretsin! Geleceğimi özenle planlarken her şeyin içine sıçmıştım. Ağlamak istiyordum ama yapamıyordum. Boğazımda inanılmaz bir düğüm vardı, yutkunamıyordum.

“Sarper... Sakin ol... Tamam geçti.”

“Ben... Öldürdüm onu. Ben yaptım.”

Olayın şoku hâlâ üstümdeydi. Metin beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Sakin olamazdım! Yerde cansız bir beden yatıyordu ve bunun sebebi bendim. İki paket zehir yüzünden birini öldürmüştüm. Üstelik kendim için bile değildi. Metin, kendi karanlık çukuruna beni de çekmişti.

“Saçmalama, sen yapmadın. Biz buraya hiç gelmedik. Sen de bende bu adamı görmedik, tanımıyoruz.”

“Asıl sen saçmalama Metin! Lan adam öldü, göt herif! Basit bir şey gibi konuşma karşımda.”

“Cesedi gömeriz, bir bok bulamazlar!”

Söylediklerinden sonra dişlerimi sıkarak saçlarımı çekmeye başladım. Ama bu yeterli gelmedi. Metin’in suratına sert bir yumruk attım. Yere düştü ve sesini çıkaramadı. Suçluymuş ve buna hakkı yoktu. Duvara yaslanıp düşünmeye başladım. Gerçekten cesedi gömmeli miydik? Bir yandan da Metin, biri görecekti diye beni uyarıyor, hareket etmemizi söylüyordu. Sonunda aklımı çeldiğinde harekete geçtik. O an aklım yerinde olmadığı için sorgulamadan, düşünmeden Metin’in dediklerini yaptım.

Cesedi sırtladığımız gibi yola koyulduk. Metin yoldan bizimkileri aradı. Onların verdiği tepkileri bile duyamıyor, anlayamıyordum. Boş boş etrafa bakıyordum sadece. Eğer o zaman aklım yerinde olsaydı, sadece ikimizin arasında kalmasını sağlardım ama olmadı. Tüm ekip haberdardı. Hikmet bir arabayla bizi aldı. Ceset yanımızdaydı. Kendime geldiğimi sansam da kendimde değildim. Adamın yere düşüş anı ve kafasındaki kanı gördüğüm an gözlerimin önünden gitmiyordu. Habire ellerime bakıyordum. Bu eller can almıştı. Kanlıydı artık bu eller. Oysa tam da güzel bir hayat sürüyordum, karşıma daha bu akşam bir kız çıkmıştı. Neden her şey bu kadar ters gidiyordu? O an içimi hapis korkusu sarmıştı. Bizimkiler her ne kadar hallederiz, kimse öğrenmez dese de dünyada saklı kalan sır olmadığı bariz ve acımasız bir gerçektir. Üstelik yaptığımız doğru değildi. Adam her ne kadar pisliğin teki olsa da kimse ölmeyi hak etmiyordu.

Issız bir ormana gelmiştik. Hikmet, Ata ve Metin çukur kazarken ben sadece izliyordum. Berk ve Kürşad da adamın ceplerini karıştırıyordu.

“Selim’miş adı. Selim Tutkun.”

Kimliğini aldım ve cebimden metal bir çakmak çıkardım. Belki de hayatımda ilk defa bu kadar korkak davranıyordum. Daha çok gençtim. Hiç yokken hapse giremezdim. Mecburdum. Diğerleri çukur kazarken ben de çakmağımın ateşiyle kimliğini yaktım. İzliyordum kimliğin kül oluşunu. Masmavi kimlik gitgide siyahlaşarak yok oluyordu. Bir ağacın kenarına koydum yanan kimliği. Baktığımda çukur açılmıştı. Metin büyük bir kinle bastı tekmeyle Selim’in cesedine. Çok geçmeden küreklere doldurulan topraklar cesedin atıldığı çukuru kapattı. Hikmet ve Metin gömülen toprağı düzleştirmek için biraz üstünde tepindiler. Kamuflaj için birkaç kuru yaprak ve ağaç dalı örttüler üstüne. Eğer bir gün olur da lazım olursa bu mezar, yerini rahat tespit etmek için Selim’in kafasını çarptığı taşı gömünün üstüne koyduk. Her şey kusursuz görünüyordu.

İş sonrası herkes dağılmıştı. Beni de eve bırakmışlardı. Yerde gözleri açık bir şekilde bana bakan cansız bedeni çıkaramıyordum hafızamdan. Film izledim, kitap okudum, uyumaya çalıştım ama bir türlü unutamıyordum. Yatağa yattığımda bembeyaz olan tavan kana bulanıyordu. Adam gözümün önünden gitmiyordu. Ben bir can almıştım ve bunun ağırlığını yaşıyordum.

Olayın üzerinden tam bir hafta geçmişti ve ben tüm hafta vicdanımın sızlamasına neden olan Selim'i düşünmüştüm. Yüzümden hiç eksik olmuyordu donuk ifade. Sabah annemin omzuma vurmasıyla uyandım. Bir hafta öncenin etkisi olmalı ki uyanırken korkmuştum. Annem beni uyandırdıktan sonra tekrar gidip uyumuştum. Yatağımdan kalktım ve banyoya geçtim. Musluğu açtım, ellerimi yıkamaya başladım. Kendimi tokatlamasına vuruyordum suyu yüzüme. Bir kez daha, bir kez daha.... Uyanmak istiyordum bu kâbustan. Ömür boyu süreceğini bildiğim halde uyanmak istiyordum. Artık ellerimde suyun bile temizleyemeyeceği bir pislik vardı. O güne kadar suyun her şeyi temizlediğine inanırdım oysa.

Banyodan çıkıp giyindim ve çıktım. Hiç vakit kaybetmeden durağa gittim. Bir haftadır okula gitmemiş, arkadaşlarımla yanına uğramamıştım. İlk önce Akbil dolum yerine gittim. Bir anda o akşam gördüğüm kız geldi aklıma. Donuk ifademden eser kalmadı. Yüzümde bir tebessüm oluşmuştu. Etrafa bakındım ama başı sonu belli olmayan kuyrukta yoktu. Nerden baksan bir saatten fazla bekledim ama gelen olmadı.

Aşk dediğimiz büyük bir oluşum. Seveni de içinde barındırıyor, seveni kullananı da. Ben ömrüm boyunca aşkın çok çeşitli yüzünü gördüm. Beni şaşırtan şey aşkın yüzlerinden biri olmaktı. Her defasında aşka inanmadığını, kimsenin kimseyi gerçekten sevemeyeceğini iddia eden ben, sanırım âşık olmuştum. Onu aklımdan çıkarmamamın, her gün görmek istememin başka nedeni olabilir miydi? Bunu en yakınlarımdan bile uzun bir süre saklama kararı aldım. Aşka inanmayan biri olarak”aptal âşık” unvanına sahip olmak pek iyi görünmüyordu.

Metrobüse bindim, boş bir koltuğa oturdum. Telefonumdan uzun zamandır dinlemediğim bir şarkıyı açtım. Metrobüsü kaplayan günün sessizliğinde gözlerimi kapadım ve geçirdiğim günü düşündüm. Rüzgârın esişini, şiddetiyle ve arkasına aldığı hazanın güveniyle ağaçların son yapraklarını savuruşunu ve karşıma çıkan o kadını... Sustum sadece. Ben sustum, dün akşam gördüğüm o kadının bakışları konuştu yüreğimin derinliklerinde. İlk görüşte aşk denen şey benim de başıma gelmişti sanırım.

İzlendiğimi hissettiğimde bakışlarımı pencereden çekip etrafa baktım. Gördüğüm kişiyle tüm bedenim buz kesmiş, şaşkınlıktan gözlerim yuvalarından çıkacak kadar açılmıştı. Bu, o adamdı! Kanlı lacivert takımın içinde gördüğüm adam Selim'di. Görüş alanımdan geçen adamın ardından kayboldu. Fark etmeden tuttuğum nefesimi bıraktım. Koluma dokunulduğunda yerimden sıçradım ve geri çekildim.

“İyi misin oğlum?” Yaşlı bir adam kötü olduğumu fark etmiş olmalı ki nasıl olduğumu soruyordu. Kafamı salladıktan sonra çantamdaki suyu alıp içmeye başladım. Bunun tek bir açıklaması olabilirdi. Kesinlikle hayal görmeye başlamıştım. Kafamı sallayıp başımı pencereye yasladım. Türlü düşüncelerle uyuyakalmış, son durakta şoför tarafından uyandırılmıştım. İndim ve yürüdüm. Yaklaşık bir saat içinde okula vardım. En yakın arkadaşım Berk az ilerimdeydi.

Berk benden epey uzun boylu ve şişmandı. İlkokuldan beri yanımda olan biriydi ve benim gerçek dostumdu. Hayatıma girdiği günden beri hiç çıkmasını istemediğim ve en az kendim kadar güvendiğim biri. Kendimle aynı gördüğüm biri. Aynı şeyleri sever, yer, yapardı. Çünkü biz bu kadar yakın ve aynıydık. Onunla aramızdaki tek fark tuttuğumuz takımlardı. Benim ilk aşkım, sarıyla kırmızının oluşturduğu tutku olan Galatasaray'dı. Saçma bulanlar olacaktır tabii ki ama vazgeçemeyeceğim bir tutkuydu benim için. 3-0 yenildiğimiz maçın rövanşında Türk Telekom Arena'da dünya devi Real Madrid'e karşı 15 da-

kıkada kurduğumuz 3-1'lik üstünlükte yaşadığım mutluluğu kimse yaşatmadı bana. Atılan bir gol kadar geçiremedi kimse beni kendimden. İşte benim can dostum Berk için de bu zıt takımda geçerliydi. Fenerbahçe denince takımdan, futbolcudan önce onun adı geliyordu aklıma. İlkokuldan bu yana 100 yıllık rekabeti kendi aramızda yaşatmıştık. Bazen oluşan gergin anlar dostluğumuza renk katmıştı. İlk beş sene düşman gibiydik onunla. Her gün kavga eder, dalga geçerdik birbirimizle. Ama ne zamanki 6. sınıfa geçmiştik ve okulda yeni bir şube açmak amacıyla bazı öğrenciler dağıtımına uğramıştı da benim yakın arkadaşım sınıftan gitmişti, ben de yalnız kalmıştım. Yalnızlığın ilk düdüğü o zaman çaldı benim için. O günlerde bir beden ödevi verildi. Ödevin gereği, "Badminton Oyun Kuralları" nı dosyalayıp teslim edecektik. Fakat o gün Berk unutmıştu yapmayı. Ona ödevi ben verdim. İnsanlık kavramının gerektirdikleri iki düşmanı ölümsüz bir dostluğa itti. Ben o gün insanlığın gereği yardım ettim ve bir dost kazandım. Çok şükür... Ama kim derdi Berk'in hayatımda birden çok daha farklı bir konuma erişeceğini...

Ona doğru yürürken bir kızla konuştuğunu fark ettim. İyice sokulduğumda bir kez daha şaşkınlık kavramını yaşadım. Bugün benim için oldukça şaşırtıcıydı. Konuşamıyordum... Berk koluma dokundu.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim galiba," dedim gözlerimle kızı göstererek. Her tarafım titriyordu heyecandan. Berk, kızı sorduğumu anlayınca merakla beklediğim sorunun cevabını verdi.

"Tanıştırayım, bu Hisar; benim kuzenim. Hisar, bu da Sarper," derken gayet rahattı. Bizim tanıştığımızdan haberi yoktu. Hisar elini uzattı ve ben de uzatıp sıktım. Bir daha hiç bırakmamak üzere tutmak istedim. O an beni tanımamış olabileceğini düşündüm. Bu içimi ferahlatmıştı.

İlk görüşte hoşlandığım kızın en yakın arkadaşımın kuzeni

olması... Kabul ediyorum, fazla klişeydi. Ama bu hayattaki tüm şanssızlıklar beni buluyordu. Berk bir engel olabilirdi. Gerçi daha kızla konuşamazken, Berk sorunu diğerlerinin yanında devede kulak kalırdı.

Günden güne sevdiğim kızı tanıyor, ona yakınlaşıyordum. Her gün Berk bahanesiyle görüyordum onu. Onu etkilemem gerekiyordu. Kendime çekidüzen verdim biraz. Her gün yarım saat süreyle ayna karşısında provalar yaptım ama nafiye, kıza yüz yüzeyken selam veremiyordum. Günler geçiyor, sevgim kabarıyordu. Üstelik bu aşk, yaşadığım felaketi biraz da olsa unutturuyordu. Hisar'ı düşünmek, hayatımdaki tüm kötülüklerden kısa bir süre olsa da arınmak gibiydi.

Bir gün sınıfta arkadaşlarla muhabbet ediyorduk. O sırada bazıları aralarında, bir arkadaşın tipi hakkında dalga geçiyordu. Benim kulaklarım da ister istemez duyuyordu. İnsanların fiziksel özellikleriyle dalga geçilmesinden hiç hoşlanmazdım. Arkadaşımlın kaşlarının ortası sıkıntılıydı. Martı tabirine yakındı. İçlerinden biri "Bir gününü ayır da git aldır!" diye söylendi. Sınirlenmişim. Sonuçta kaş diye geçtikleri o üç harflik kelimeyle aşk da yazılıyordu. Ve o üç harf için gerekirse bir gün değil, bir ömür harcanıyordu. Daha fazla dinlemek istemediğim için sınıftan çıkıp koridorda dolaşmaya başladım. Hisar'ın sınıfının önünden geçiyordum. Sırf kendimi göstermek amacıyla, yolda görsem selam vermeyeceğim adamlardan birine "Ne haber?" dedim. Sınıfına girmişim. Çocuk bana bir şeyler anlatırken ben Hisar'ı kesiyordum. Yüzüme bile bakmıyordu. Ben kaybetmeye alışık değildim ve yine kazanmak istiyordum....

Dünyaya farklı bir gözle bakıyordum. Beklentilerim, hayallerim, hayata olan bakış açım değişmişti. Aşkımı kalbime gömmeyi, her şeyi unutmayı, eski hayatıma dönmeyi düşünmedim değil. Ama hayatın kuralı bu: Ne kadar uzağa gidersen git, başladığın yere dönersin. Ondan ilk adım gecikmedi.